

ÚJ KÖZLÖNY

A DEBRECENI REFORMÁTUS HITTUDOMÁNYI EGYETEM HALLGATÓINAK FOLYÓIRATA
XVIII. ÉVFOLYAM 1. SZÁM 2025.

IMPRESSZUM

ÚJ KÖZLÖNY
egyetemi folyóirat

A Debreceni Református
Hittudományi Egyetem
diákságának folyóirata

XVIII. évfolyam 1. szám 2025.
szeptember-december
ISSN 2060-1182

Felelős szerkesztő:
Dobi Dóra szenior

Főszerkesztő:
Barta Vince

Szerkesztők és közreműködők:
Barta Ágnes, Bubánci Alex,
Dobi Dóra, Fülöp Léna Evelin,
Gál Máté, Kacsó Géza, Kerbel
Dániel, Kompanek Fanni,
Kovács Zsolt, Mérges Nóra,
Molnár Marcell, Dr. Molnár-
Tamus Viktória, Oláh Karolina,
Szabó Bernadett Anett,
Szarvadi Jácint Lehel, Takács
Gábor Csaba, Tébi Anna
Emese, Tihor Fanni, Varga
László, Vass Noémi, Vatai
Panna.

Nyelvi lektor:
Dr. Kenyhercz Róbert

Kiadja: Debreceni Református
Hittudományi Egyetem
Hallgatói Önkormányzata

Elérhetőségeink:
E-mail:
drheujkozlony@gmail.com
Instagram:
ujkozlony_official

Levelezési cím:
4026 Debrecen, Kálvin tér 16.

Borító: Mérges Nóra

Készült: Hetey Nyomda 2025.

TARTALOM

- 3 Előszó
- 4 Bemutatkozik a Hallgatói Önkormányzat
vezetősége
- 4 Dobi Dóra szenior
- 4 Barta Ágnes esküdtfelügyelő
- 5 Takács Gábor Csaba szeniorhelyettes
- 5 Kompanek Fanni esküdtfelügyelő-helyettes
- 7 Beszámolók
 - 7 Molnár Marcell: Bagolytábor Berekfürdőn
 - 8 Kerbel Dániel: Csendes hétvége
 - 9 Vatai Panna: Retró parti
 - 10 Szarvadi Jácint Lehel: Nyírbátori kiszállás
 - 11 Tihor Fanni: „Jöjjön el a Te országod” –
nemzetközi teológiai kurzus Utrechtben
- 12 Testközelben
 - 21 Barta Vince: Focimisszió – interjú Gál
Mátéval és Kovács Zsolttal
 - 15 Bubánci Alex: A DRHE Dicsőítő Csapata
 - 16 Vass Noémi–Takács Gábor Csaba:
„Helyemen vagyok!” – interjú Dr. Molnár-
Tamus Viktória tanárnővel
 - 21 Szabó Bernadett Anett: Tanítsunk
Magyarországért – a gyermekek
szolgálatában
- 23 Karácsonyra hangolódva
 - 23 Túrmezei Erzsébet verse illusztrációkkal
 - 25 Kacsó Géza: Igéi gondolatok
 - 27 Ajándékötletek
- 28 Játék: szókereső és sudoku
- 30 Programajánló
- 31 Útravaló

ELŐSZÓ

„Mindegyikünk kétségtelenül felelős mindenkiért és mindenért e földön...” – szólal meg Zoszima atya Dosztojevszkij *A Karamazov testvérek* c. regényében. Talán erősnek és abszurdnak tűnik ez a kijelentés, még egy regénytől is. Ennek ellenére keresztyénekként valóban Isten sokakat ránk bíz hivatásunk, szolgálatunk során. Jézus missziói parancsának célja, hogy minél több lélek találjon rá Isten országára. Az Ige és a krisztusi élet közvetítésében a Mindenható Isten nekünk is feladatot szán, és az Ő támogatásával e feladathoz mértén kell helytállnunk közösségeinkben is.

Az egész Szentírást végigkíséri a szolgálatra való felhívás, így sok példa áll előttünk engedelmességben, kitartó hitben és alázatban, mindezt pedig Jézus Krisztus szolgálata és tanítása fejezi ki a legjobban. Pál felhívja a figyelmünket arra, hogy mindenki úgy szolgáljon, ahogy megadta neki az Úr, ami nem azt jelenti, hogy mindig láthatóak és érettek lesznek munkánk gyümölcsei. Valaki ültet, más öntöz, de Isten adja a növekedést – mondja az 1Kor 3,6–8-ban. Aztán Isten épületének nevezi a gyülekezetet, ahol az egyetlen alap Krisztus lehet, erre pedig mindenki saját képességei szerint építhet. Mit jelent ez ránk nézve? Azt, hogy szolgálatunk, igehirdetésünk és tanításunk ne üres beszédet, saját érdekeket, embereknek kedvező

szlogeneket tartalmazzon, hanem egyedül Isten Igéjére és Megváltónkra mutasson.

E lapszámunkkal nem titkolt szándékunk egyetemi közösségünk tevékenységeinek és momentumainak szolgálati aspektusára is rámutatni, hiszen nagyrészt lelkeszökként, illetve pedagógusokként fogunk kilépni a Kollégium ajtaján. Ez azt jelenti, hogy mindannyian felelősek leszünk mindenkiért és mindenért, ami nem szerepünk túlértékelését, hanem alázatot és töretlen hitet követel.

Pedagógusokként személyünkkel, szellemiségünkkel hatással leszünk a gyermekek belső és külső világára. Lelekészökként különböző hívő közösségek felé kell majd hirdetnünk életünkkel és lelki ajándékainkkal Isten Igéjét. Egyetemi éveink során ezekkel kapcsolatban rengeteget tanulhatunk tanárainktól, mentorainktól és egymástól, illetve már ez idő alatt sok szolgálatból vehetjük ki a részünket: egyetemünkön, gyülekezetekben, iskolákban és egyéb területeken.

Lapunkat az adventi időszaknak megfelelően ünnepre hangolódó tartalmakkal bocsátjuk útjára. Így kívánok szeretetben, békességben, illetve áldásokban gazdag karácsonyi ünnepeket minden kedves Olvasónak!

Barta Vince
főszerkesztő

BEMUTATKOZIK A HALLGATÓI ÖNKORMÁNYZAT VEZETŐSÉGE

Kedves Diáktársaim!

Dobi Dóra vagyok, ötödéves teológia–lelkész szakos hallgató. Debrecenben születtem 2003.02.27.-én. Amit érdemes rólam tudni az az, hogy van egy ikertestvérem és egy 9 éves húgom. Szüleimmel és testvéreimmel egy hajdúsági kis faluban, Nagyhegyesen élek.

Szabadidőmben a népzenevel foglalkozom, ez már kicsi korom óta meghatározza az életemet. Ezenkívül szeretek olvasni, kézműveskedni, gyerekekkel foglalkozni és a barátaimmal időt eltölteni.

Az Isten gimnazista éveim elején szólított meg, és azóta is meghatározó számomra az az ige a Mózes 5. könyvéből, hogy „[e]mlékezzél vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened az Úr...” (5Móz 8,2).

Ebben a tanévben én vagyok az egyetem hitéleti szakos diákvezetője. Fő feladatom programok szervezése, a félévkezdő csendes napok megszervezése, legáció körüli feladatok intézése, kapcsolattartás az egyetemi vezetőséggel.

Különleges feladat ez, igyekszem szívvel lélekkel csinálni és azon dolgozni, hogy mindenki jól érezze magát a diákéletben.

Forduljatok bátran hozzám bármilyen ügyben, igyekszem segíteni!

Azt kívánom, legyen áldás tanulmányaitokon, életetekben!

Kedves Diákság!

Barta Ágnes vagyok, negyedéves tanító szakos hallgató. Először is szeretném megköszönni a bizalmat, hogy az idei évben én tölthetem be az esküdtfelügyelői tisztséget. Sokan már ismertek, de engedjétek meg, hogy röviden bemutatkozzam!

2002. november 12-én születtem egy kárpátaljai kis faluban, Zápszonyban. Gimnáziumi éveimet egy bentlakásos református iskolában töltöttem, ahol megismerkedtem a férjemmel is. A középiskola befejezése után az akkor még II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Főiskola nevet viselő intézményben kezdtem meg tanulmányaimat anglisztika szakon. 2022-ben lehetőségem nyílt Erasmus-programmal Magyarországra jönni, és a kialakult háborús helyzet miatt végül nem tértem vissza. Ebben az évben kezdtem el tanulmányaimat tanító szakon, ahol műveltségi területemnek a matematikát választottam. A tavalyi évben esküdtfelügyelő-helyettesként szolgálhattam, ami rengeteg tapasztalatot adott az idei munkámhoz.

Esküdtfelügyelőként fontos számomra, hogy bizalommal fordulhassatok hozzám, és bármiben segíteni tudjak nektek. Nyugodtan mondhatom az egész elnökségi tanács nevében, hogy mindannyian azon dolgozunk, hogy a diákok javát szolgáljuk — legyen szó programokról, ösztöndíjakról, tanulmányokról vagy akár merchökkal kapcsolatban. Ha bármire

szükségetek van, bátran keressetek fogadóórában, e-mailben vagy akár Messengeren is! Kívánok mindenkinek sikerekben, élményekben és áldásokban gazdag tanévet!

Kedves Olvasó!

Takács Gábor Csaba vagyok, ebben a félévben mint szeniorhelyettes szolgálok az egyetemi közösségben. Először is hálásan köszönöm szépen a bizalmat és azt, hogy alkalmasnak találtak erre a szolgálatra.

Nyíregyházán születtem, és itt élek a szüleimmel ma is, de a családom egyik ága Kisvárdához köt, a másik (egyben szívemhez nagyon közel álló) ága pedig egy kis beregi faluhoz, Barabáshoz. Azt gondolom, hogy szüleim tisztességes, dolgozó és gondos közegben neveltek fel, mindenképpen példák előttem sok mindenben az életben.

Én magam a Nyíregyházi Kölcsey Ferenc Gimnáziumba jártam, ahol csodálatos éveket töltöttem el. A megtérésemre és elhívásomra egyaránt itt került sor. A gimnázium óta vezérigémnek tekintem a Jeremiás 17,7-et: „De áldott az a férfi, aki az Úrban bíz, akinek az Úr a bizodalma.” Szabadidőmben szeretek utazni, felfedezni a világot, így a repülés, a repülők is közel állnak hozzám. Tudományos szempontból az etnográfia (néprajz) és a romológia foglalkoztat, ezeket rendszeresen szeretem összehozni a teológiával. Szeretem a színművészetet, a festészetet és tulajdonképpen minden művészeti ágat. Az irodalom, a történelem és a zene is nagyon meghatározó helyet foglalnak el az életemben.

Szeniorhelyettesként törekszem a mértékletességre, egyszerre programokat szervezni és tudást szerezni a rendelkezésre álló időben. Korrekt próbálok lenni és lehetőséget adni minden kezdeményezésnek. Számomra nagyon fontosak a kapcsolatok mind baráti, mind egyetemi szintén; kiemelt prioritásnak gondolom a külkapcsolatokat, akár a Debreceni Egyetem felé, akár az ökumenikus szintén gyülekezetekkel, lelkész-, illetve papképző intézményekkel. Támogatom a tanulmányi utakat is, ennek első eredménye az Egyházi-Néprajzi Hallgatói Kutatócsoport, akikkel már el tudtunk utazni Erdélybe, és egy tanulmány füzet alapjait is le tudtuk tenni.

Összességében szeretem az egyetemünket, örülök az aktív hallgatói közösségünknek, és remélem, így fogunk gyarapodni továbbra is. Az Úr adjon erőt és sok-sok áldást ehhez!

Kedves Hallgatótársaim!

Kompanek Fanni vagyok, másodéves tanító szakos hallgató, ebben az évben az esküdtfeligyelő-helyettes. Amit kevesen tudnak: Szabolcs-Szatmár-Bereg vármegyében nőttem fel egy kicsi faluba, ahol mindig a természet közelében voltam. Jól kiismerem magam akár az erdőben, akár a Tisza partján. Rugalmasságból és spontaneitásomból adódóan bármikor vevő vagyok egy csapatépítő megmozdulásra.

A Hallgatói Önkormányzat feladatai között tartozik a diáktársak képviselése, programok lebonyolítása, esetleges felmerülő problémák elhárítása, ahol legjobb tudásom szerint

igyekszem helytállni. Bárhol, bármikor elérhettek, megtalálhattok akár Messengeren, emailben, a HÖK-irodában, a kollégiumban, illetve szükség szerint bárhol összefuthatunk, ha arra van szükségetek!

BESZÁMOLÓK

BAGOLYTÁBOR

A bagolytábor számomra remek élmény volt. Őszintén szólva az elején aggódtam, hogy hogyan fogok tudni majd beilleszkedni. Azonban ez az aggodalom igen hamar eltűnt, köszönhetően a remek programoknak és a felsőbb évesek közvetlenségének. Nagyon jó és kreatív feladatokban vehettünk részt, versenyezhattünk, és ami talán egy ilyen eseményen a legfontosabb, megismerhettük egymást. Mind a szervezők, mind a segítők nagyon odaadték magukat, és ez látszott is az eredményen. Összességében én nagyon jól éreztem magam, és köszönöm minden közreműködőnek ezt az élményt.

Molnár Marcell

CSENDES HÉTVEGE BEREKFÜRDŐN

Ez év elején is megrendezésre kerülhetett a félévkezdő csendes hétvége. Az idei alkalmat Berekfürdőn tölthettük el, oktatóink társaságában.

Már a pénteki odaérkezésünk estjén egy érdekes könyvbemutatóval kezdhettük a hétvégénket. Az Exit Kiadó G. van den Brink és C. van der Kooi *Kersztyén Dogmatiká*-ját, illetve Bonhoeffer *Etika* c. könyvét mutatta be nekünk, melyeket aznap este sok más könyv társaságában az érdeklődők meg is vásárolhattak. Továbbá még az arra vágyók egy esti fürdőzésen is részt vehettek.

A szombati napon a meghívott vendég előadókkal együtt programok kavalkádja fogadott minket: előadás, workshopok, majd pedig egy nagyon mély és elgondolkodtató bizonyítétel. Este pedig tábortűz köré gyülekezve változatos ifjúsági énekekkel dicsőíthettük Istent.

Vasárnap úrvacsorás istentisztelettel zárhatuk a tartalmas hétvégét, Istenre és az Ő szolgálatára hangolódva térhettünk vissza Debrecenbe.

Kerbel Dániel

RETRÓ PARTI

Az egyetemünkön megrendezett retró parti igazi időutazás volt a számunkra. A terembe belépve vibráló, színes ruhák, ikonikus kiegészítők, érdekes hajviseletek fogadtak. A parti témája a 80-as évek volt, aminek a hangulatát a jelmezek és a zene nagyon jól megelevenítette.

A program egyik fénypontja a jelmezverseny volt, ahol sokan megcsillogtatták a szettet, amiben érkeztek. Az este alatt finom nasik és frissítő italok álltak mindenki rendelkezésére, amely tovább emelte a jókedvet és a nosztalgikus hangulatot. A közel 90 eladott jegy szépszámú közösséget eredményezett, azonban ez nem befolyásolta a családias, baráti légkört.

Személy szerint én is nagyon jól éreztem magam a retró partin, mert ennek minden feltétele biztosítva volt. Bár valamennyire szolgálóként voltam ott, mert én készítettem a fotókat, de ez semmiben nem befolyásolta azt, hogy én is kikapcsolódjak a barátaim községében.

Összességében a retró parti remek alkalom volt a közös kikapcsolódásra, szórakozásra és arra, hogy egy estére visszarepüljünk a 80-as évek színes világába.

Vatay Panna

NYÍRBÁTORI KISZÁLLÁS

A nyírbátori kiszállás egy szolgálattal, örömmel és szeretettel teli vasárnap volt. A helyi gyülekezet nagy szeretettel fogadott bennünket, és mi is hálás szívvel érkeztünk közéjük. A vasárnapi istentiszteleten egyetemünk kórusa és dicsőítő csapata szolgált, az igei üzenetet pedig Kustár Zoltán professzor úr osztotta meg a gyülekezettel.

A közös ebédet követően lehetőségünk nyílt bejárni a templom minden szegletét és megismerkedni annak történetével és lelki örökségével. A délután folyamán ellátogattunk a Bátor-várkastély panoptikumába is, amely lenyűgözően mutatta be a régi idők világát. A nap zárásaként vacsorával is kedveskedtek nekünk vendéglátóink.

Összességében a kiszállás egy tartalmas, élményekben gazdag és lelki értelemben is építő nap volt, amelyben megtapasztalhattuk Isten szeretetét és a testvéri közösség erejét.

Szarvadi Jácint Lehel

„JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD” — NEMZETKÖZI TEOLÓGIAI KURZUS UTRECHTBEN

A Debreceni Református Hittudományi Egyetem hallgatói és én magam is hálásan gondolunk vissza az idei Erasmus+ BIP-programra, amelyet Utrechtben tölthettünk el.

Hat diákunk vett részt ezen a héten, és hamar kiderült, hogy ez jóval több mint egy egyszerű csereprogram: közösségformáló, építő jellegű élménnyé vált. Nemcsak a tartalmas teológiai előadások miatt volt különleges, hanem azért is, mert a négy különböző intézményből érkező hallgatók között gyorsan és természetesen alakult ki együttműködés és bizalom.

A programot a Protestantse Theologische Universiteit, a Theologische Universiteit Utrecht, a DRHE és a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet közösen szervezte. A közös munka, az őszinte beszélgetések és a közös gondolkodás megtanított bennünket arra, milyen gazdagító tud lenni a kulturális és felekezeti sokféleség. Nyitott, érdeklődő emberek találkoztak, és hamar valódi tanulóközösséggé váltunk.

Külön köszönettel tartozunk a DRHE munkatársainak, akik figyelemmel és szeretettel kísérték a hetünket, és sokat tettek azért, hogy szakmailag és közösségileg épüljünk. Utólag visszanezve látom, hogy Isten vezetése nemcsak az órák tartalmában, hanem a közöttünk alakuló kapcsolatokban is jelen volt. A reggeli áhítatok és közös imádságok különösen sokat jelentettek lelkileg, és emlékeztettek is arra, hogy Isten országa nem pusztán elméleti tudás, hanem megélt közösség.

A vendéglátóink megmutatták nekünk Utrecht szépségeit, elvittek gyülekezetekbe, járhatunk a Szent Péter templomban, múzeumban, és részt vettünk az egyetemi hallgatók esti imaközösségén is. Így nemcsak hallottunk a teológiáról, hanem láttuk is, hogyan válik a mindennapok részévé.

A tanítások gazdagok és jól felépítettek voltak, de talán még ennél is többet adott a kis csoportos munka. Nagyon sokat jelentettek a könyvtári órák, amikor párokban dolgoztunk ösztövségi szakaszokon, és a gondolatok közösen értek meg bennünk. A tanításokon kívüli közös idő ugyanolyan fontos részévé vált a hétnek: a közös étkezések, séták, esti beszélgetések még inkább összekovácsoltak bennünket. Inspiráló volt megismerni a holland és a kolozsvári hallgatókat is, és meghallgatni, hogyan élnek, milyen gyülekezeti tapasztalatokat hoznak. Ez bátorítást adott ahhoz, hogy a jövőben én is merészebben éljek nemzetközi lehetőségekkel.

Magabiztosan kijelenthetem, az utrechti Erasmus+ BIP-program nemcsak Isten országáról tanított bennünket, hanem meg is tapasztaltunk valamit belőle. A sokféleségben megélt egység, a hitből fakadó párbeszéd és a közösen átélt öröm mind-mind ennek jele volt számunkra.

Tihor Fanni

TESTKÖZELBEN

FOCIMISSZIÓ — INTERJÚ GÁL MÁTÉVAL ÉS KOVÁCS ZSOLTTAL

Kovács Zsolt harmadéves lelkész szakos hallgató, aki főleg a Sportbizottság elnökeként járul hozzá a diákság mindennapjaihoz. Gál Máté pedig szintén lelkész szakon tanul másodévesként, s egyben a Külügyi és Tanulmányi Bizottság elnöki tisztségét viseli. Tanulmányaikon túl mindketten aktívan fociznak az egyetem csapatában, illetve igyekeznek ezt hivatásukkal is összeegyeztetni, melynek szép példája a focimissziós tevékenységük. Ezen felbuzdulva kerestem meg őket pár kérdés erejéig.

Hozzátok hasonlóan az egyetemünkön még rengetegen kapcsolódnak valamilyen formában a futballhoz, így ez egy nagyon kedvelt terület, ugyanakkor tudjuk magyarországi viszonylatban is, hogy sok esetben nagyon távol áll a krisztusi magatartástól a sportág (legyen szó a szurkolásról vagy a pályán történekről). Mit lehet tudni erről a missziós projektről?

A focimissziós projektet az *Edge* nevű sportmissziós szervezet segítségével indítottuk el. Az ország különböző részein vannak focimissziós edzések, a térségünkben Debrecenben és Hajdúsámsonban működik ez a projekt. Az edzések során célunk, hogy a fiatalok a sporton keresztül megismerhessék Istent, és emellett megkapják a megfelelő edzést és készségfejlesztést, amivel fejlődhetnek a fociban.

Hogyan kapcsolódtatok be idén nyáron a focimissziós szolgálatba, és mi motivált benneteket a részvételre?

Az egész tavaly ősszel indult el, amikor egy Facebook-eseményen találkoztunk. Az esemény neve *Edge focimissziós képzés* volt, amely számomra nagyon izgalmasnak tűnt, és

hatalmas kíváncsisággal néztünk utána. Nagyon sok szervezéssel járt, hiszen szükségünk volt olyanokra is, akik szolgálati lehetőséget biztosítanak, és itt segített be a lelkészünk, aki összekötött minket a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumának igazgatóhelyettesével.

A motivációt tekintve mindig is szerves része volt az életünknek a foci, és az utóbbi években a szolgálat is, ebben a misszióban pedig találkozunk a kettő.

Milyen szerepet vállaltatok a csapatban? Inkább szervezőként, lelki vezetőként vagy más módon voltatok jelen?

A csapatban a szerepünk összetett: edzők, lelki vezetők, egyfajta mentorok is vagyunk. Edzők, hiszen a gyakorlatok során a fiatalok fejlődését szem előtt tartva ápoljuk és fejlesztjük technikai képességüket és játéktudásukat. Azonban igyekszünk többek lenni egyszerű edzőknél: fontosnak tartjuk a lelki egészségüket, és törekszünk irányt mutatni nekik, hogy ne csak focitudásban, hanem istenkapcsolatukban is fejlődjenek. Mentorok is vagyunk, hiszen hozzánk fordulhatnak problémáikkal, és elérhetőek vagyunk, ha tanácsra van szükség.

Miben látjátok a focimisszió sajátosságát más evangelizációs formákhoz képest?

Véleményem szerint a focimisszió nagyon sajátos formája az evangelizációnak, hiszen abszolút más a közeg, másképp kell megszólítani a fiatalokat, és jó eszköz a fizikai fáradtság. Pontosabban arra gondolok, hogy az edzésen a programra tekintve is középen van az áhítat, hiszen szerintem a legjobb pont arra, hogy megszólítsuk a fiatalokat az az, amikor kellően elfáradtak, és így jobban tudnak figyelni az áhítat ideje alatt. Elég sajátos, hogy mi főként focis példákat hozunk, profikról, csapatokról, és ezeket próbáljuk párhuzamba hozni egy-egy igével, bibliai történettel. Fontosnak tartom még itt kiemelni a

kihívást: minden áhítat végén kapnak a fiatalok egy kihívást az áhítat témájával kapcsolatban, ami segíti az üzenet elmélyítését.

Hogyan sikerült összekapcsolni a sportot és a hitet a gyakorlatban? Hogyan lehet hitelesen közvetíteni ilyen formában az evangéliumot? Milyen tapasztalataitok voltak erre nézve?

Nehéz dolog a sportot a hittel összekapcsolni. Mindannyian ismerjük a sportban tapasztalható trágárságot, rombolást és keserűséget, ami sajnos a fociban is megvetette a lábát. Ezen is próbálunk változtatni azzal, hogy megmutatjuk, hogy igenis van helye a keresztyén hitnek a sport világában. Ahogyan azt említettük, az áhítatok az egyik platform, ahol a fiatalok hallhatják Isten Igéjét. A témákat általában a korosztályhoz igazítjuk, megpróbálunk olyan dolgokról beszélni, melyek egy középiskolás fiatal számára meghatározó kérdések, olyan dolgokról, amelyekről mi is hitelesen tudunk beszélni keresztyén fiatalként. Focihoz kapcsolódó szemléltetéseket használunk, és kérdéseket, kihívásokat intézünk a résztvevők felé, így közelebb hozva hozzájuk az Ige üzenetét.

A másik általunk kifejezetten fontosnak tartott evangelizációs lehetőség az a pályán lévő magatartásunk. Ahogyan közöttük vagyunk, ahogyan vezetjük az edzést, ahogyan beállunk egy-egy meccsre játszani, mindmind azt a célt szolgálja, hogy megmutassuk, hogy nemcsak hogy lehet keresztyéni módon viselkedni a pályán, hanem még hatékony is. Szeretnénk magatartásunkkal is példát mutatni, ami hozzájárul a személyes kapcsolatok kialakulásához is.

Milyen volt a kapcsolatotok a résztvevőkkel, szülőkkel? Ők hogy viszonyultak ehhez a kezdeményezéshez?

A kérdés második felével kezdem: a szülők egyelőre kívül esnek a hatáskörünkön, főként azért, mert a gimnáziumban sok felől vannak

jelen a diákok, de kaptunk már pozitív visszajelzést is helyi szülőktől. A résztvevők felől elég sok a visszajelzés, szeretik, élvezik az edzéseket és az áhítatokat is. Mindig igyekszünk megkérdezni őket, hogy mit gondolnak, és általában tényleg pozitívan mesélnek arról, hogy hogy érezték magukat. Egyszer az egyik tornára mentünk el, ahol a gimnázium két csapattal képviseltette magát, mi pedig a legtöbb fiataalt már edzettük akkoriban. Ezen a tornán jött talán az egyik legpozitívabb visszajelzés, amely leginkább a gyakorlatok hasznosságára, minőségére vonatkozott, egy olyan fiútól, aki elég képzettnek számít, de utána pozitívan mesélt arról is, hogy neki fontosak az áhítatok is. Valaki pedig arról mesélt az egyik edzésen, hogy a teológián is gondolkozik a továbbtanulással kapcsolatban. Az idei félévben már sikerült egy olyan közeget kialakítanunk, amelyben meg mernek szólítani, és már hétköznapi dolgokról is könnyedén tudunk beszélgetni a fiatalokkal. Jól viszonyultak ahhoz, örültek annak, hogy mi vesszük át az edzéseket, és tetszett nekik a frissítés.

Milyen kihívásokkal szembesültetek – akár lelki, akár szervezési téren – a focimisszió ideje alatt?

Először is azzal, hogy befogadjanak a fiatalok a közegükbe. Teljesen idegenként érkezünk közösségükbe, az első félév egyik nagy feladata a bizalom kiépítése volt. A másik nehézség abban rejlik, hogy személyes kapcsolatot alakítsunk ki a résztvevőkkel. Ez még mindig egy folyamatban lévő dolog, edzésről edzésre próbálunk ebbe rengeteg energiát forgatni, hiszen ez nem megy egyik percről a másikra.

Ha egy mondatban kellene összefoglalnotok, mit jelent számotokra a focimisszió, mit ad nektek ez a szolgálat?

Nehéz egy mondatban válaszolni erre a kérdésre, hiszen nagyon sok dolog megfogalmazódott bennünk ezzel kapcsolatban. A focimisszió számunkra az evangélium megélését,

hirdetését jelenti a sportban és a pályán is, amely által fiatalokat segíthetünk Istenhez.

Végül az lenne az utolsó kérdésem, hogy lesz-e folytatás, mire lehet számítani a jövőben a focimisszióval kapcsolatban?

Hosszú távra tervezünk. Novemberben megyünk a képzés második szintjére, hogy fejlesszük önmagunkat, tudást nyerjünk, és hogy megerősödjünk elhívásunkban. A következő lépések között van, hogy bajnokságokra, kupákra vigyük a fiatalokat, egyre komolyabb témákat vezessünk be az áhítatokba, és tudjuk őket vezetni úgy, hogy Jézust képviselve példaképek lehessenek, bárhol is álljanak pályára.

Barta Vince

A DRHE DICSŐÍTŐ CSAPATA

Egyetemünk Dicsőítő Csapata az a közösség, amiről bátran kimondhatom: „Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők” (Zsolt 127,1). Mert mi bizony fáradozunk, és nem is keveset! Hosszú próbákkal, sok előkészülettel és logisztikával, a programok megszervezésével és legfőképpen azzal, hogy együtt dicsőítsük az Urat, és erre kedvet hozunk hallgatótársainknak is.

Persze tudjuk és hisszük, hogy fáradozásunk és szolgálatunk nem hiábavaló. Az évek során újra és újra megtapasztaltuk, hogy munkánknak szép gyümölcsei vannak, és Isten valóban építi a házat, még akkor is, ha mi éppen nem vagyunk elég figyelmesek, hogy ezt észrevegyük.

Dicsőítő csapatunk ebben a félévben több mint húsz fővel szolgál, és nem feledkezhetünk meg azokról a lelkes segítőkőről sem, akik a pakolásban, a hangosításban vagy éppen a legfinomabb szeretetvendégségek előkészítésében támogatnak minket. Őszintén hálás a szívem ezekért az emberekért, akikkel együtt szolgálhattunk már egyetemünk különféle rendezvényein. Részt vettünk már megszámolni sem tudom, hány kiszálláson Magyarországon és a határon túl is.

Ebben a félévben is több kiszállást tervezünk, így pihenésre most sem sok időnk lesz, de

minden erő fentről jön, ezért fontos, hogy imában is hordozzuk a szolgálatot.

Ha érdekel, honnan indultunk, merre jártunk eddig, milyen érzés töltött káposztával teli hassal zötykölődni visszafelé a koliba egy jól sikerült kiszállás után, vagy ha szeretnél velünk együtt szolgálni az egyetemi közösségben zenés áhítatokon, dicsőítő alkalmakon, imaéjjeleken vagy csendes napokon, na és persze, ami még jön, akkor bátran keress meg minket, vagy görgesd vissza a diákság Instáját vagy Facebook-oldalait.

Szeretettel várunk!

Bubánci Alex

„HELYEMEN VAGYOK!” – INTERJÚ DR. MOLNÁR-TAMUS VIKTÓRIA TANÁRNŐVEL

Interjúnkban dr. Molnár-Tamus Viktória tanárnőt mutatjuk be, aki egyetemünk főiskolai docense. Tanárnő az egyetem egyik meghatározó alakja mind a kulturális élet, mind az oktatási és kutatási élet területén, azonban nem riad vissza a hallgatók kreatív és művészeti nevelésétől sem. Fiatalos lendületével, diákcentrikus mentalitásával mindent megtesz azért, hogy a Debreceni Református Hittudományi Egyetemen tanító és hittanár-nevelőtanár szakos hallgatóinak bemutassa választott hivatásának szépségeit, bevezesse őket a pedagógia rejtelmeibe, hogy kikerülve az egyetemi padokból a szakma kiváló szakemberei tanítsák és oktassák a felnövekvő generációk sokaságát. Eddig is tudtuk róla, de igazán a következő sorokban olvashatnak arról, hogy mennyire sokszínű. Az interjú során láthatjuk, honnan is jött tanárnő, ki ő valójában, beszélgetünk hitről, hétköznapiokról, életvezetési filozófiáról és még a szabadidős tevékenységről is ejtünk néhány szót.

Kezdjük rögtön az elején azzal, hogy honnan származik tanárnő? Hogyan teltek a gyermekévek, és hogyan orientálódott a zene felé?

A szüleim debreceniek, és én is itt láttam meg a napvilágot. Nagy szerelem volt az övém, de amilyen gyorsan jött, úgy el is illant. Elváltak. Nem is volt igazán apaképem. Négyévesen költöztünk el aputól, de mire elváltak, már hét

lettem. Nagypámnál éltünk. Édesanyám sokat mesélt róla, de sohasem tüntette fel rossz színben.

A zenével már igen korán eljegyeztem magam, hiszen 1977-ben elkezdtem furulyázni a debreceni Löwy Sándor Úttörőházban. A neves helyi együttes, a Délibáb népzenei iskolát hívott életre, ott kedvünkre zenélhettünk. A legkisebb korosztály legjobbjai a Tücsök zenekarban muzsikáltak, a középiskolás-korúak pedig a Csobolyóban. Néptáncosokat kísértünk. Akkor volt a fénykora Csillebércnek és Zánkának, a két nagy úttörőtábornak. Mi mint „szolgálatellátó tücskök” rendszeresen jártunk Zánkára muzsikálni. 1981-ben a vezetőnk nem tudott minket elkísérni, ezért a szülőket kérdezték meg, hogy ki vigyázna a hat gyerekre. Édesanyám jelentkezett. Nemcsak mi kerekedtünk fel, hanem velünk egy időben útnak indult egy másik busszal az úttörőház fúvószenekara is, amelynek Lobotka János Pál volt a karmestere, aki Nagyváradról települt át Magyarországra 1974-ben. Már az úton jól beszélgettek anyuval, és ez a kölcsönös szimpátia Zánkán olyannyira ki is teljesedett, hogy az egyhetes zánkai táborozás után összekötötték életüket, s 1982-ben összeházasodtak. Két nászútjuk volt, az egyik Reginiben és környékén, az olasz tengernél, a másik Erdélyen át egészen Konstancáig vezetett. Én akkor három hetet töltöttem el „új” nagyszüleimnél Nagyváradon, akik a Petőfi parknál laktak, közvetlenül a Szent László székesegyház szomszédságában. Nagyon szerettem ott lenni, mert addigra már lett egy váradai magyar barátnőm is.

Milyen meghatározó élménye volt, ami a pályaválasztásban befolyásolta? Tervben volt-e egyáltalán, hogy gyermekeket fog tanítani, illetve milyen érzés volt, amikor felkérték, hogy a főiskolán majd az egyetemen legyen oktató? Gondolom kissé különös érzés lehetett visszatérni és tanítani ott, ahol egykor maga is diák volt. Hogyan élte meg, hogy immáron tanárként van jelen az intézményben? Illetve a kollégák gyakorlatilag

egykori tanárok voltak, erről is eshetne néhány szó!

Eredetileg fuvolatanárnak készültem, aminek meghatározó élményét fuvolatanulmányaim és tanárnőm, dr. Becsky Gáborné Pannika jelentették. Öt év népzenei iskola után – ahol egyetemünk oktatója, Kedvesné dr. Herczegh Mária tanított szolfézsból – kezdtem a komolyzenével ismerkedni, és pár hónap elteltével már úgy éreztem, hogy ezzel szeretnék hivatásszerűen foglalkozni. Aztán mégis másképpen alakult az életem, tanító lettem, majd pedagógia szakos oktató, de a zene szeretete megmaradt bennem, s időközben énekező tanári és kántori végzettséget is szereztem. Neveléstudományi doktori fokozatszerzésemhez a kellő indíttatást az Országos Tudományos Diákköri Konferenciákon elért I. és III. helyezéseim adták Szikszai Lajosné dr. Nagy Irma és dr. Éles Csaba konzulenseim magas szintű segítségével. Sokat köszönhetek még a doktori témavezetőmnek, dr. Rébay Magdolnának és a program akkori vezető professzorának, dr. Kozma Tamásnak, aki életem legelső Erasmus-tanulmányútjára indított el Hollandiába, Leiden egyetemére.

Valóban furcsa helyzet állt elő, amikor egykori tanárain, szakvezetőim hirtelen kollégáim lettek, és felajánlották a tegeződést, így partneri, baráti kapcsolatba kerültünk.

Nehéz lehetett a váltás 6-8 éves gyermekekről 18-24 éves fiatalokra. Hogyan élte meg a változást, hogy nem gyermekeket, hanem leendő tanítókat kell tanítania? Milyen érzés volt a KisTK-ról a főiskolai, majd az egyetemi közösségbe átkerülni?

A Kölcsy Ferenc Tanítóképző Főiskola elvégzése után tanárain, tanítási gyakorlatvezetőim és a KisTK vezetése – dr. Balogh Lászlóné, dr. Papp Sándorné, dr. Kovács Sándorné Koncz Zsuzsanna, Szepesi Istvánné, dr. Nótin Lajosné – érdemesnek találtak arra, hogy a gyakorlóiskolában kezdjem pályámat, ami óriási megtiszteltetést jelentett számomra. Ne-

héz, de csodás éveket töltöttem ott, sokat tanultam tapasztalt kollégáimtól, s arra is lehetőségem nyílt, hogy akkori módszertani tudásomat szakvezetőként átadjam a hallgatóknak, amit nagyon szerettem. Egy évig napközis nevelő voltam egy zenetagozatos 3. osztályban Bíró Gáborné Marika osztályfőnök mellett, majd két saját csapatot kaptam osztálytanítóként kislevelező rendszerben dr. Papp Sándorné Ági kolléganőmmel közösen. Mindkettőjüknek örök hálával tartozom a rengeteg segítségért, amit nyújtottak nekem. Mindhárom közösség tanulóival és szüleikkel a mai napig tartjuk a kapcsolatot, számtalan élményt őrzünk velük, róluk, akik többségükben azóta már szülők és nagyszülők. Nagyon sok munkatársat említhetnék még, akik támogattak abban az időszakban.

Aztán megszületett a kislányunk, Elvira Viktória, akivel 3,5 évig otthon voltam. Már éppen készültem vissza a rajongásig szeretett alsós gyermekekhez, amikor is dr. Fürj Zoltán főigazgató úrtól meghívást kaptam a Pedagógia és Pszichológia Tanszék megüresedett állására, hogy pályázzam meg. Sosem gondoltam a váltásra, de házastársam, Tamus István, aki akkor már évek óta a Rajz-Vizuális Nevelési Tanszéket vezette, bátorított, hogy éljek az élet adta szakmai kihívással, és próbáljam meg. Ennek eredményeként kerültem át a felsőoktatásba 2000. február 1-től.

Ha már szóba kerültek a gyermekei, akkor mesélne nekünk arról, hogy hogyan ismerkedett meg a többszörösen kitüntetett, Csonkai- és Pro Urbe-díjas grafikusművész Tamus Istvánnal, vagyis a férjével? Ismerve tanárnőt, tudom, hogy mennyire büszke gyermekeire, néhány gondolatban bemutatná a családját?

A férjemet a tanítóképző főiskolán láttam meg rögtön az első tanítási napon, de amíg odakeltem, volt egy nagy vargabetű az életemben. Erre azért volt szükség – mert nem hiszek a véletlenekben –, hogy Tamus Istvánt megismerjem. Nevelőapám érthetően a komolyzenei tanulmányok felé terelt. Ő a magasabb

szintű zenei képzést Kolozsváron kapta, majd a nagyvárad filharmonikus zenekar timpanistája volt, és ezt folytatta Debrecenben is a MÁV Filharmonikus Zenekarnál szólamvezetőként, mellette a Simonffy Emil Zeneiskola rézfúvós és ütőhangszeres tanára volt. Szép, szép a népzene, mondta, de tanulni kell valami komolyabb hangszeren is. Így lettem fuvolista, de elsősorban fuvolatanár szerettem volna lenni. Akkoriban még nem volt elkülönülve, nem vált külön az előadói és a pedagógus szak, így azzal szemben, aki tanítani szeretett volna, ugyanolyan színpadi követelményeket támasztottak, mint aki előadóművésznek készült. Ez egy kicsit kedvet szegte. Nem jutottam be első próbálkozásra a zeneművészeti főiskolára sem a fuvola szakra, sem a szolfézs-zeneelmélet-karvezetésre. Szerencsére jelentkeztem a debreceni tanítóképzőbe, fel is vettek a pótfelvételin.

1988-ban kezdtem a tanítóképzőt. István engem nem tanított rajzból, a folyosón láttuk meg egymást először. Végzésem után indult a közös életünk, és az idő minket igazolt: immár 34 éve vagyunk együtt jóban-rosszban. 1996-ban kötöttünk házasságot, még ugyanabban az évben megszületett a lányunk, Elvira Viktória. Ő történész lett. Az alapszakot Leicesterben, Angliában végezte, a mestert Leidenben, Hollandiában. Most doktorál Cambridge-ben, visszatért az Egyesült Királyságba, mert ez volt a gyermekkori álma. A tanulás mellett sokat dolgozik: oktat az egyetemén (brit és pl. kínai diákokat) és külföldi projektekben hol online, hol jelenlétben (pl. Global History Lab, Princeton University, Ugandában és Rómában), és a cambridge-i Geopolitikai Központ (Centre for Geopolitics – University of Cambridge) kutatási asszisztense, számos nemzetközi program, esemény szervezője (pl. nyári egyetemek a Baltikumban).

Ármin Márk fiunk 2005-ben született, és óvodás kora óta arra készül, hogy Budapestre menjen egyetemre. Ez sikerült is neki, szeptemberben kezdett a Budapesti Műszaki- és Gazdaságtudományi Egyetem műszaki menedzser szakán.

A hétköznapiakban rendszeresen látjuk, hogy nem kevés dologgal foglalkozik tanárnő. Van amikor tanít, van amikor hallgatókkal megy terepgyakorlatra, van amikor a tudományos munkákkal és a tudományos élettel foglalkozik. Hogyan lehet ennyi mindennel tudatosan egyszerre foglalkozni? Hogyan lehet szinkronba hozni ezeket és emellett időt fordítani a családra, a kikapcsolódásra?

Nagyon érdekes, hogy ezen mindig mások csodálkoznak, én pedig úgy érzem, hogy ettől még sokkal több eredményem is lehetne, s hogy sokan többre jutottak nálam, ami természetesen nem baj, sőt: a legjobban szívem melegengető érzés számomra, amikor a gyermekeim úgy nyilatkoznak, hogy a legjobb helyre születtek, a legjobb családba, s hogy élményekkel teli, teljes gyermekkoruk volt velünk. Szülőként ettől nagyobb dicséretet nem kaphat az ember, azt hiszem, vagyis az a sok-sok tevékenység, amiben részt vettem, amit ma is művelek, látszólag nem hagyott „negatív” nyomot, hiányt a gyerekeimen.

Sokirányú érdeklődéssel és hatalmas tudásszomjjal rendelkezem gyermekkorom óta, talán ezzel magyarázható, hogy ilyen sok végzettséget szereztem, amiket igyekszem eredményesen kamatoztatni hivatásom során. A dús szabadidős programunk pedig abból következik, hogy ún. művészcsalád vagyunk, hiszen rengeteg kiállításmegnyitóra, koncertre, színházi előadásra, művésztelepre járunk, egyszerűen kulturális dömpingben élünk. Ez valószínűleg annak köszönhető, hogy férjemmel közös az érdeklődésünk, s ezt sikerült gyermekeinknek is átadni, ők követnek minket ebben. Óriási szerencse, hogy olyan társat találtam az életben, aki mindig, minden élet-helyzetben, tűzön-vízen át segített szakmai és magánéletünkben egyaránt. Ő teljes mértékben mindig is kivette és ma is kiveszi részét az otthoni teendőkből, legyen az házimunka, gyermeknevelés, órákra készülés stb. Ha még azt is elárulom, hogy az első házasságából

származó felnőtt fiaival együtt négy gyermeket nevelt fel sikeresen, s már négy unokával is büszkélkedik, akkor látszik csak igazán, mennyi mindent vitt véghez emberként és művészként egyaránt.

Visszatérve igen elfoglalt életünkhöz, rengeteget segítettek ebben a nagyszülők is, anyósom és nevelőapám, amíg éltek, illetve édesanyám a mai napig. Mindehhez hozzájárul még az is, hogy szerencsés természetet örököltem: minden élethelyzetben meg tudom őrizni pozitív világlátásomat, optimizmusomat, de semmi sem sikerült volna, ha Isten nem vezet végig bennünket, vagyis a hit, az Ő támogatásának érzete a legfontosabb háttér az életben, ezért szoktam azt mondani: a leglényegesebb feladatomat elvégeztem, hitemet megőriztem és átadtam gyermekeinknek, akik méltó módon viszik ezt tovább.

Mindent összegezve elmondható tanárnőről, hogy sikeres a munkájában, a családjában és egyáltalán az életében. Mi sem bizonyítja jobban, hogy nevéhez rengeteg publikáció kötődik, férje számos alkotásához inspirációt adott, gyermekeit szépen felnevelte, kiváló egyetemeken tanulnak. Hogyan érzi a sikert? Mit tart a legnagyobb sikerének az életben?

Nagyon szerencsésnek érzem magam mind a pályám, mind a magánéletem tekintetében, így számos eredményt ki tudnék emelni, de mindent összevetve legnagyobb sikernek kis családunk fennállását tartom, amit grafikusművész férjemmel, történész leányunkkal és egyetemista fiunkkal alkotunk és 28 éve alapítottunk. Hála Istennek kiegészülünk édesanyámmal, aki éppen 80 esztendő.

Nagy kő esett le a szívemről, amikor 2017-ben megszereztem a doktori fokozatot a neveléstudományok területén. Egyetemtörténeti témát választottam, „magányos farkasként” kutattam hosszú éveken át, így talán érthető, hogy azóta főleg kutatócsoportokban vagy kutatótárssal végzem a tudományos munkát. Több tanszéki, illetve tanszékközi, intézményközi vizsgálatban vettem és veszek részt,

amiért nagyon hálás vagyok közreműködő kollégáimnak, megtisztelő felkérésüknek. Sok-sok előadást tartottunk és számos publikációt készítettünk együtt. Több intézményi és közéleti megbízatásnak próbálok eleget tenni, tehát úgy látom, hogy sikerült egyensúlyt teremtenem a magánélet, az oktatás és a tudományos tevékenység között, ami megnyugtató számomra. Ez közel sem jelenti azt természetesen, hogy abszolút elégedett vagyok magammal, csak annyit, hogy megítélésem szerint a helyemen vagyok. Nagyon sok órát tartok, az egyetem szinte valamennyi képzésén tanítok, minden héten szombat estig, úgyhogy van bőven feladatom. Reggelente mindig nehéz elindulni, de ahogy beérek – 2 perc alatt –, a fáradtság elszáll, és örömmel, jókedvvel érkezek a tanterembe. Szeretek a hallgatókkal együtt dolgozni, sokat tanulok tőlük, kölcsönösen építjük egymást. Érzem a szeretetüket, ragaszkodásukat – tanárember ettől többet mit kívánhat?

Beszéltünk annak idején a Kollégiumban vallásról és hitről is egyaránt. Szóba jött a családon belüli ökumenikusság is. Fel tudna idézni egy kedves emléket ezzel kapcsolatban?

Szent II. János Pál pápa 1991. évi debreceni látogatásának alkalmát tudom felidézni. Énekkari tagként a Nagytemplom karzatán élttem át a jelenlétét, és abban a pillanatban a világ egyik legboldogabb emberének éreztem magam.

Szabadidejében mivel szokott foglalkozni? Van valamilyen hobbi? Esetleg szokott könyveket olvasni vagy éppen sorozatot nézni?

Legszívesebben nagyon sok filmet említek, hiszen mozirajongók vagyunk gyermekeimmel, de ha csak egyet lehet, az William Shakespeare *Rómeó és Júliá*-ja Franco Zeffirelli rendezésében. A kedvenc könyv kérdése is „feladja a leckét”, de válaszom egyértelmű, Henryk Sienkiewicz: *Quo Vadis*.

Mindenféle zenét hallgatok, ami kikapcsol, felvillanyoz és jókedvre derít: a férjemmel leginkább autóban utazás közben régi és mai slágereket, a lányunkkal, aki 10 évig zongorázott Laskay Edit tanárnőnél, leggyakrabban a 90-es évek dalait; a fiammal pedig komolyzenei hangversenyekre járunk, kedvence a romantika kora, anyukámmal pedig mindent szeretünk, ami éppen szól, de közös kedvencünk a debreceni Simonffy Emil Zeneiskola Fúvószenekarának repertoárja. Ezt az együttest 20 évig nevelőapám, Lobotka János Pál vezényelte – aki sajnos már nincs az élők sorában –, s én fuvoláztam benne, a jelenlegi formációban pedig – a Debreceni Zenede Ifjúsági Fúvószenekara Sárvári József vezetésével – Ármin Márk fiunk ütőhangszereken játszik, akinek főtárgytanára Toldi Éva tanárnő.

Nem hagyhatom ki csodálatos utazásainkat sem, ami közös családi hobbi, s hála Istennek, minden évben el tudunk utazni együtt legalább egy, de inkább több bel- és külföldi útra. Ennek eredménye, hogy már több mint 20 országban jártunk, de a lányunk még rajtunk is túltesz ebben, hiszen ő már a 40. államnál, kultúrájánál tart, melyet eddig megismert.

Ezzel szorosan összefügg, hogy nagyon szeretünk fotózni, videózni, elsősorban azokon a helyeken, ahová eljutunk. Sok ezer fényképpel rendelkezünk, melyek egy része albumokba rendezve és a lakás számos pontján kitéve „él” velünk, az újabban készülteket pedig digitális eszközökön tároljuk.

Házi könyvtárunk is hatalmas, rengeteg könyv, katalógus, képzőművészeti album és egyéb kiadvány vesz körül bennünket lakásunkban – ami nagy örömeinkre a szomszédos Püspöki palotában található – és férjem műtermében egyaránt. Minden évben megfogadjuk, hogy nem veszünk többet, de persze ez nem tartható, hiszen a szép könyvek rabjai, szerelmesei vagyunk.

Mit üzenne a fiatalkori önmagának? Esetleg van, amivel biztatná a hallgatókat?

Fiatalkori önmagamnak azt üzenem: „*Csak lassan a testtel, Viki, ne légy olyan maximalista, tudj nemet mondani, hiszen nem neked kell mindent megoldani!*” 😊 A hallgatókat pedig azzal biztatom, hogy mindig az egyenes úton haladjanak a tőlük telhető maximális felkészültséggel!

Vass Noémi–Takács Gábor Csaba

TANÍTSUNK MAGYARORSZÁGÉRT — A GYERMEKEK SZOLGÁLATÁBAN

A *Tanítsunk Magyarorszáért* program 2018. december 5-én, az önkéntesség világnapján indult útjára. A program célja kettős. Egyrészt a kistelepüléseken hátrányos helyzetben élő általános iskolások támogatása tanulmányaik sikeres elvégzéséhez, másrészt pedig a kölcsönös tanulásról, egymás támogatásáról szól. Nekünk, mentoroknak a feladata, hogy megmutassuk a gyerekeknek a településen túli világ izgalmaival és lehetőségeit – az állatkertet, a múzeumot, a középiskolákat, a vállalkozásokat, hogy lássák, hányféle foglalkozásból, hányféle jövőből választhatnak. Vagyis segítjük őket abban, hogy képesek legyenek kihozni magukból a maximumot – legyen az szakmaszerzés, érettségi, továbbtanulás, sportok, művészetek.

A TM1 elméleti kurzus elvégzése után, a következő félévben induló TM2 kurzus elején, egy rövid tréninget követően tudunk elmenni abba az általános iskolába, ahol tevékenykedni fogunk, és megismerhetjük mentoráltjainkat. A mentorálás mellé havi 50 ezer forintos ösztöndíjjuttatást biztosítanak nekünk, mellette a mentoráltjaink számának függvényében további havi 10-20 ezer forintot, amit a gyerekekre kell fordítani. Attól függően, hogy hány féléve mentorálunk, szenior mentori plusz ösztöndíjat kapunk, és emellett lehetőséget fesztiválok és rendezvények látogatására.

Iskolánk, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem a 2023/24-es tanév első félévében csatlakozott a programhoz, és indult el az első elméleti képzés. A mi intézményünk a Pocsaji Lorántffy Zsuzsanna Általános Iskolával áll szerződésben, így az ott tanuló 6-8. osztályos diákokkal, jellemzően 4-5 fővel kezdünk meg a közös munkát. A program

elindulásával egyszerre kezdtem meg én is mentori képzésemet, feladataimat, és szerencsésnek tartom magam, hogy 2024 márciusában a 6. osztályból kerültek ki a mentoráljaim, hiszen még most is, a 8. osztályban is velük lehetek, és kísérhettem őket immár harmadik éve.

Idén nyáron, 2025. július 16–20. között megrendezésre kerülő Campus fesztiválon nekem is volt szerencsém kint lenni és képviselni egyetemünket, a *Tanítsunk Magyarorszáért* program és a Nemzeti Tehetség Központ keretén belül. A TM-sátor a civil faluban kapott helyet, ahol többek közt játékokkal és kézműveskedéssel vártuk a látogatókat. A sátor elejére volt kihelyezve a standunk, ahol tájékoztató szórólapokat tudtunk osztani és mindenféle nyereményt. Többek között volt toll, füzet, kulcstartó, telefonos miniventilátor, bambusz fogkefe, egyszer használatos esőkabát, fajtékók (puzzle, marokkó, logikai kirakósok), tornazsákok és vászontáskák. A négy nap alatt rengeteg érdeklődő érkezett hozzánk: egyetemisták, frissen érettségizők, szülők, nagyszülők, de voltak, akik már lediplomáztak, sőt olyanok is, akinek nincs egyetemista ismerőse, rokona, de érdekelte őket a program működése. Mindenki nagyon nyitott volt, és sokféle beszélgetés alakult ki. Elmondtuk a tapasztalatainkat, élményeinket, és bátorítottuk az egyetemistákat, hogy ők is kezdjenek bele a mentorálásba. Egy-egy ilyen beszélgetés után vagy éppen közben az asztalra kirakott játékok közül, ha sikeresen megoldották, azt vagy másik ajándékot választva köszöntünk el. Lehetett az érdeklődőknek velünk, mentorokkal is társasjátékozni: ha legyőztek, választhattak a sok nyeremény közül, de ha esetleg a mentorok nyertek, akkor is járt vigaszt. A kisebb gyerekeknek volt kialakítva egy kézművessarok, ahol TM-es vászontáskát, tornazsákot színezhettek, illetve díszíthettek strasszkövel. Ez persze nem csak

a kicsiknél aratott sikert, sok gimnazista és még mi, mentorok is örömmel ültünk le díszíteni.

Sok nagyszerű embert ismerhettem meg a négy nap alatt, és nagyon hálás vagyok, hogy részese lehettem mindennek.

Szabó Bernadett Anett

KARÁCSONYRA HANGOLÓDVA

Túrmezei Erzsébet

Adventi követség

Vasárnap. Adventi, utolsó.

Rá gondolok, Aki testté lett.

Ura volt térnek, időnek,
s foglya lett az időnek, térnek.

Rá gondolok, Aki gyalog járt.

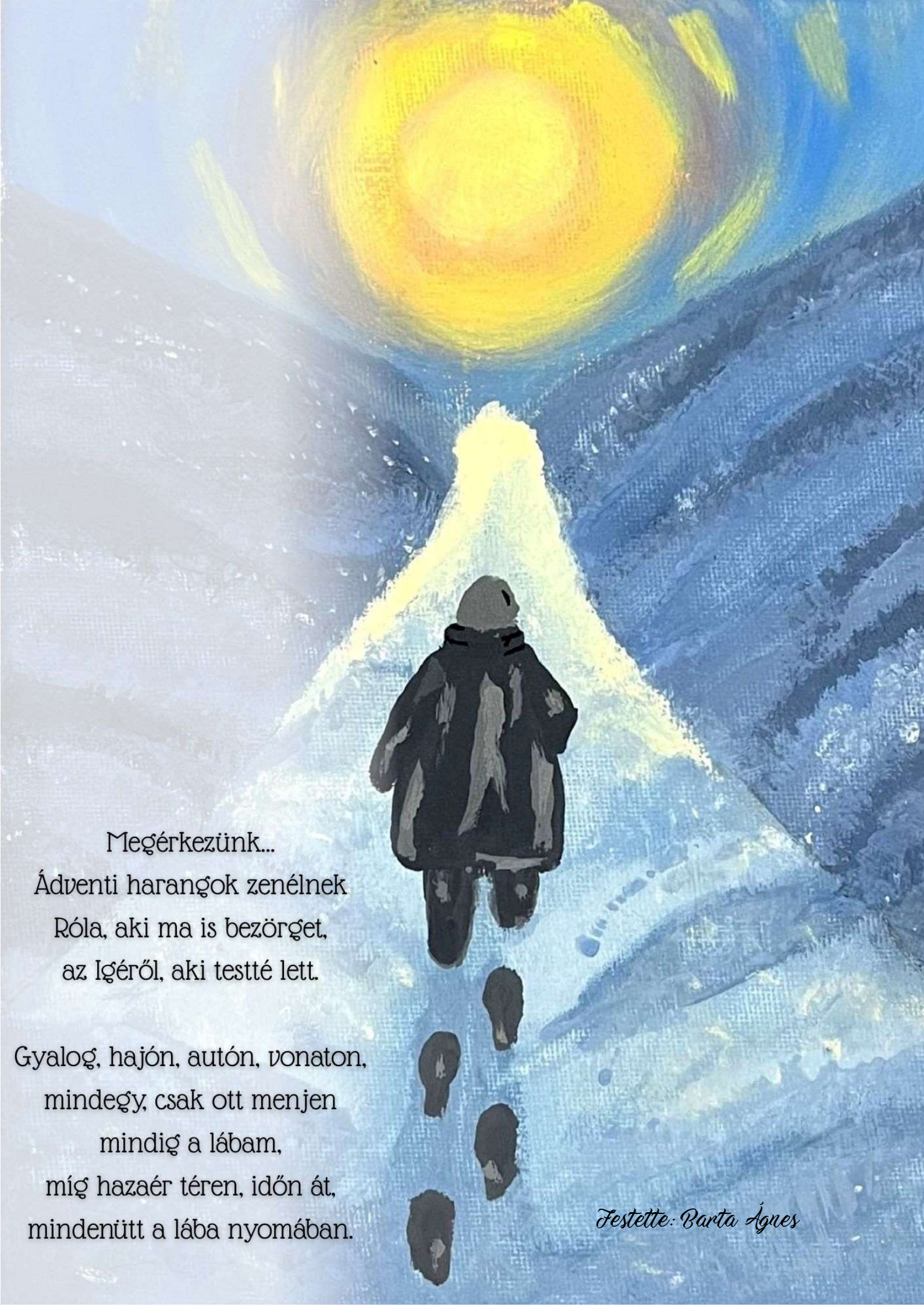
Útszéli virágra mosolygott.

Bezárva a térbe, időbe,
viselte az emberi sorsot.

Foglya lett a térnek, időnek,
hogy én fogoly, szabad lehessenek.

Hogy egyszer a téren, időn túl
szabad szívvel hazamehessek.

Rajzolta: Tebi Anna Emese

Megérkezünk...

Ádventi harangok zenélnek
Róla, aki ma is bezörget,
az Igéről, aki testté lett.

Gyalog, hajón, autón, vonaton,
mindegy, csak ott menjen
mindig a lábam,
míg hazaér téren, időn át,
mindenütt a lába nyomában.

Festette: Barta Ágnes

IGEI GONDOLATOK

„És történt, hogy amíg ott voltak, eljött szülésének ideje, és megszülte elsőszülött fiát. Be-pólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely.” (Lk 2,6–7)

Kedves Olvasó!

Már novemberben minden a karácsonyról szól, arrafelé terel minket. A boltok dekorációi, a villódzó fények, az untalan szemünk elé kerülő reklámok mind-mind arra figyelmeztetnek, hogy készülni kell.

Még ki kell takarítanunk a házat, mindenkinek megvásárolni a tökéletes ajándékot, eltervezni a karácsonyi menüt, megtalálni a tökéletes karácsonyfát és természetesen készíteni egy pár tökéletes fotót is a közösségi média számára. Hadd lássa mindenki, hogy nekünk van a legjobb, legszebb, legtökéletesebb karácsonyunk! Hiszen ez az ünnep a legjobbat érdemli, és a legjobbat érdemeljük mi is, közepszerűvel nem lehet megelégedni... Olyan nagy a nyomás, hogy minden tökéletes legyen!

Mégis, ha őszinték vagyunk magunkhoz, olyan ritkán sikerül tökéletesre az ünnep. A tökéletes ajándékot megveszik az orrunk elől, a sokat tervezett karácsonyi vacsora odaég vagy épp nem sül meg, a bejgli teteje kireped. A vendégek az utolsó pillanatban lemondják a vacsorát, vagy már a köszönés után rögtön belénk csípnek egy szúrós megjegyzéssel, és a nem annyira tökéletes karácsonyfa alatt bizony nem őszinte az arcunkon a ráerőltetett mosoly. Nem tudunk megfelelni az elvárások-

nak. A karácsony a szeretet és a család ünnepe. De van, aki egyedül karácsonyozik. Vannak olyanok (például a teológusok és lekipásztorok), akik munkával töltik az ünnepet. Édes feladat a megszületett Úr Jézust hirdetni! Mégis ilyenkor egy teológusnak távol kell lennie a családjától, akik nélküle ülik körül a szentesti asztalt, és az ajándékbontáson sem lehet ott.

Azt hiszem, Mária és József is átéreznék ezt az érzést. Bizonyára Mária is eltervezte, hogy hogyan fogja megszülni a gyermekét. Édesanyjával a közelben, aki majd mindenben segít, hiszen már többször szült, és tudja, mi hogyan történik. A család kényelmes otthonában, ahol már készen van a kiságy. József faragta a kis jövevénynek, hiszen ács. És majd eljönnek a rokonok, és megcsodálják a kisbabát. És azt mondják majd: milyen szép gyermek, áldja meg őt a Mindenható! De nem így lett!

Egy buta parancs miatt útra kellett kelni. Nagy pocakkal át az egész országon... Galileából le Júdeába, egészen Betlehemig. József biztatta ugyan ifjú feleségét, hogy a szülésig még ha zaérnak Názáretbe, és jó lesz minden, de áldott állapotban nem sikerült olyan gyorsan haladni. Már látszik, hogy a gyerek itt fog megszületni, ezen az idegen helyen. Ezzel meg kell békülni. Akkor legalább egy kényelmes fogadót vagy ha azt nem, akkor csak egy nyugodt, tiszta szobát lehetne legalább találni. De úgy tűnik, ez is hiú ábránd. A város teljesen tele van. Minden szoba foglalt, minden ágyon alszik már valaki. Hát hol fog megszületni a gyermek?! Egy istállóban?! Egy barlangban?! Na még csak ez kéne! És Isten Fia, Mária elsőszülött gyermeke mégiscsak egy istállóban születik meg. Zizegő szalmán, jámbor állatok által körülvéve. Bizony, messze van ez attól a tökéletes születéstől, amit Mária és József elterveztek gyermekük számára...

Tragédia lenne, hogy nem tökéletes a karácsonyod?! Aligha! Hiszen az első karácsony sem volt tökéletes. Mária jámbor állatok között adott életet az Élet Urának, és nem édesanyja közelében. Nem a kedves rokonok jöttek megnézni a megszületett gyermeket, hanem a pásztorok és a napkeleti bölcsek. Mégis csodálatos volt minden úgy, ahogy volt. Hiszen ott volt a Gyermek: Isten Fia, a Megváltó. Ő teszi tökéletessé és teljessé a karácsonyt. Ha Ő ott van, akkor igazi ünnep van. A szívben, a lakásban, a családban. Tőle igazi és értékes az ünnep! Ha pedig Jézus nincs ott az ünnepen, akkor nem ér semmit a többi tökéletes részlet: a finom étel, szép dekoráció, tökéletes fenyő vagy a legjobban sikerült parti. Mind üres külsőség nélküle.

Annyi embernek nem lesz tökéletes karácsonya idén. Hányan ünnepelnek egyedül – távol a családtól. Hányan utcákon vagy épp lövészárkokban – távol az otthon melegétől. Hány ember menekültként idegen országban ünnepel. De lehet, valakinek az a legnagyobb tragédiája, hogy nem azt kapta ajándékba, amire várt, vagy odaégett a pulyka...

Kedves olvasóm, tudom, hogy te is tökéletes ünnepet szeretnél. El is várják tőled. Ott van rajtad is a nyomás a hibátlan ünneplésre. Hiszen mindenki másnak olyan szép karácsonya van – csak épp a tiéd egy katasztrófa. Lazíts! A legelső karácsony sem volt tökéletes! Sőt, milyen messze volt attól, amilyennek József és Mária eltervezték! Mégis: szép volt. Mert ott volt a karácsonykor megszületett Megváltó. Tőle lesz tartalmas, szép az ünneped és az egész életed is. Ha Ő ott van, akkor tempommá változik az istálló. És a hideg barlangot betölti az Atya szeretetének melegsége. Engedd el a tökéletességre való kényszeres törekvést, aminek mindig csalódás a vége! Hiszen itt a földön a tökéletest soha el nem érhetjük. Elégedj meg vele, hogy ott van a

szívedben, a házádban, a családotokban Krisztus, aki mindenféle tökéletlenségünket magára vette karácsonykor, hogy felemelje és megszentelje csetlő-botló életünket. Vele és Tőle lesz szép, igaz ünneped. Még akkor is, ha nem tökéletes...

*Kacsó Géza
református lelkipásztor
doktorandusz hallgató*

AJÁNDÉKÖTLETEK

K	T	S	I	K	H	I	T	T	E	O	L	Ó	G	I	A	N	L
K	A	R	A	K	T	E	R	S	Á	L	L	A	V	T	I	H	E
T	N	S	Z	E	N	T	L	É	L	E	K	C	É	I	L	Ó	G
C	U	T	E	T	A	L	Á	G	L	O	Z	S	Ő	V	Í	H	Á
Á	L	D	Á	S	Á	I	A	S	Z	É	A	E	F	É	N	Y	C
A	M	K	Á	K	Z	O	N	K	S	M	T	N	E	V	D	A	I
K	Á	T	É	S	T	I	I	A	I	M	É	D	A	K	A	A	Ó
Y	N	Á	V	T	Í	N	A	T	M	E	H	E	L	T	E	B	I
G	Y	Ü	L	E	K	E	Z	E	T	T	N	S	I	G	A	Z	G
T	I	N	K	A	R	Ó	T	C	B	É	Á	H	Í	T	A	T	E
A	O	N	T	Ö	U	I	O	H	O	L	N	É	Á	M	Á	J	H
R	S	E	B	T	Z	P	L	É	R	E	N	T	M	O	O	É	I
A	Z	P	A	Ű	L	Ö	L	Z	D	E	K	V	E	L	V	Z	R
K	T	Z	Y	D	N	I	S	I	K	R	H	É	N	P	R	U	D
A	Á	R	O	I	N	E	Z	S	I	T	H	G	B	M	E	S	E
S	L	L	G	C	A	T	I	M	É	S	Z	E	R	E	T	E	T
D	Y	E	V	S	V	Z	Á	H	Y	G	E	A	L	T	A	L	É
G	Á	M	U	I	G	É	L	L	O	K	N	S	K	Ó	R	U	S
M	U	I	R	Á	N	I	M	E	Z	S	E	T	A	N	Ó	R	A

Az alábbi ábrában 57, az egyetemmel kapcsolatos szót rejtettünk el. Segítségképp ábécésorrendben meg is adtuk azokat.

Keresd meg nyolc irányban a felsorolt szavakat, és húzd át a betűiket! A kimaradt betűkből egy jubileumi évfordulós eseményt olvashatsz össze.

Megfejtés:

ADVENT	ÉNEK	KÁTÉ	SZIA	AKADÉMIAI	ÉZSAIÁS	KÓRUS
SZOLGÁLAT	AKARAT	FÉNY	KISTK	TANÍTVÁNY	ÁHÍTAT	GYÜLEKEZET
KOLLÉGIUM	TANÓRA	ÁLDÁS	HIT	KÖZÖSSÉG	TANULMÁNYI OSZTÁLY	ÁMEN
HITVALLÁS	LEGÁCIÓ	TEOLÓGIA	BÉKE	HÍVŐ	ÓRATERV	TÉL
BETLEHEM	IGEHIRDETÉS	SDG	TEMPLOM	BOR	IGAZ	SÉMITA
TÓRA	BŰN	IMASÉTA	SZEMINÁRIUM	TOLL	CSENDES HÉTVEGE	JÉZUS
SZENIOR	TUDÁS	DICSI	KARAKTER	SZENTLÉLEK	UTAZÁS	DRHE
KATECHÉZIS	SZERETET	ÜNNEP	EGYHÁZ	KÁLVIN	ZENE	

SUDOKU

1	6				2			
	9	2				1	8	
				7				6
		8	4		7			
4	1		2		3	7	5	8
9	3	7	6		5		1	2
		9			1			
				3	8		4	1
3				2		6	7	

1	2		6	9				
			4				8	
4	5			8		3		9
9	7			5			2	
2	8	3	9	7	1	5	6	
6	1	5			8		7	
		7	1	2	9		5	8
								6
8						2		7

Figyelem! Nyereményveszély!

A szókereső és a két sudokujáték helyes megoldásait elsőként beküldő személyt egy 10.000 forintos FÓRUM ajándékkártyával díjazzuk.

PROGRALMAJÁNLO

BETLEHEM 2.0 ?

A PÁSZTOROK BEREALRÓL
ÉRTESÜLNÉNEK A CSODÁRÓL? AZ
ANGYAL QR KÓDOT KÜLDENE A
HELYSZÍNÉRŐL? MÁRIA HOSPITÁLÁSI
NAPLÓT KELLENE ÍRJON AZ ANGYAL
LÁTOGATÁSÁRÓL?

LEGYETEK KREATÍVAKI :)

JELENTKEZZETEK 3-5 FŐS

CSAPATOKBANI

KEDVES

MINDENKI!

SOK SZERETETTEL

VÁRUNK!

'25/12/09

18:00 DÍSZTEREM

AZ ERŐ VELÜNK VAN?

REFORMÁTUS FILMEST

STAR
WARS

EGY ÚJ REMÉNY

2025. DECEMBER 13. 16:30

APOLLÓ MOZI, NAGYTEREM

A vetítés után Dr. Dezső Kinga Julianna beszélget
BESZTERCZEY ANDRÁS és DR. NÉMETH ÁRON
református lelkipásztorokkal

A program ingyenes, de regisztrációhoz kötött. A
regisztrációkat 100 főig tudják fogadni.

ADVENTI EST

Egyházkerületünk Adventi estét szervez, melyre nagy
szeretettel várnak és hívnak mindenkit.

Az esten kicsik és nagyok szolgálatát, azon belül
koncerteket, kórusműveket hallhatunk.

Igei gondolatokkal Dr. Fekete Károly püspök úr szolgál.

Helyszín: Debreceni Református Nagytemplom.

Időpont: 2025. 12. 19. 18:00.

Részletek az egyházkerület weboldalán.

Adventi zenés áhítat

Dr. Kovács Krisztián

Andaházy Kollégium Áhítat termé

2025.12.10. Szerda 20:00

Részletes tájékoztató:

<https://hajdupress.hu/cikk/debreceeni-advent-2025-jegviragkarneval-es-adventi-hid>

ADVENTI VÁSÁR 2025

Forrás: debreceniadvent.hu

ADVENTI KALENDÁRIUM - MEGÚJULÁS

Idén is elindul az Adventi Kalendárium a Tiszántúli Református Egyházkerület honlapján. A sorozat központi gondolata a megújulás, amelyhez a 103. zsoltár 5. verse adja az idei igei mottót. Advent első vasárnapjától szentestéig minden reggel új, rövid adventi üzenet olvasható a ttre.hu oldalon és az egyházkerület közösségi médiafelületein.

ÚTRAVALÓ

KUSTÁR ZOLTÁN
BEVEZETÉS AZ
ŐSZÖVETSÉG
IRODALMÁBA
KÁLVIN KIADÓ, 2025

LEARY KATHERINE ALSDORF | TIMOTHY KELLER
HIVATÁS ÉS ELHÍVÁS - HOGYAN
KAP ÉRTELMET A MINDENNAPI
MUNKÁNK ISTEN TERVÉBEN?
KÁLVIN KIADÓ, 2025

LÜKŐ ISTVÁN
A REMÉNY
PEDAGÓGIÁJA
PUBLIO KIADÓ, 2025

PEG DAWSON | RICHARD GUARE
OKOS, DE SZÉTSZÓRT -
A VÉGREHAJTÓ
FUNKCIÓK FEJLESZTÉSE
KULCSLYUK KIADÓ, 2024

THE CHOSEN - 5. ÉVAD
(2025)
RENDEZTE: DALLAS JENKINS

THE SHIFT (2023)
RENDEZTE: BROCK HEASLEY

FEGWERSZÜNET KARÁCSONYRA
(2005)
RENDEZTE: CHRISTIAN CARION

CHARLES DICKENS
KARÁCSONYI ÉNEK

CSAK FÉLJÉTEK AZ URAT, ÉS SZOLGÁLJÁTOTK ŐT HÍVEN, TELJES
SZÍVETEKBŐL, MERT LÁSSÁTOTK CSAK MEG, MILYEN NAGY TETTEKET
VITT VÉGHEZ RAJTATOTK!

1 SÁMUEL 12,24

